

som mener, at nu er der egentlig talt nok om disse Forhold. Jeg skal derfor ogsaa bestræbe mig for saa vidt muligt at fatte mig i Korthed og kan gøre det saa meget lettere, som mange af de Ting, jeg havde haft at sige, i de forløbne Dage er fremført fra anden Side. Men der er dog nogle Ting af det, der er blevet sagt, hvortil jeg gerne vil knytte nogle Bemærkninger.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt, som jo indledede denne Drøftelse her i Tinget, kunde som sædvanlig, naar han taler, ikke lade være med at komme ind paa en stærk Kritik af Versailles-Freden. Det kan jo ikke være vor Opgave her i Tinget at beskæftige os med denne Fred og dens Følger i al Almindelighed. Vi kan selvfølgelig kun tale om Versailles-Freden, saa vidt som den angaar os, og hvad den Side af Sagen angaar, er det fuldstændig uberettiget, naar det ærede Medlem Hr. Schmidt retter Kritik mod Versailles-Freden. Versailles-Freden har her gjort det, der i en Skolebog, som er blevet udgivet med Støtte af den preussiske Stat, siges om den: at hvad der skete ved Tysklands Nordgrænse, var kun, at gammel Uret blev gjort god igen. Det var det, der skete, og det er der aldeles ikke nogen Anledning for det ærede Medlem Hr. Schmidt eller for andre til at kritisere.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt sagde, at vi herhjemme — han udtalte det især med Adresse til det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) — havde følt os mere trygge ved at kunne støtte os til franske Bajonetter end ved at søge Forstaaelse med Tyskland. Denne Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Schmidt er vist tilbage fra anden Side, og jeg skal derfor ikke beskæftige mig meget indgaaende med den, men jeg vil kun sige til det ærede Medlem, at vi vil gerne have en Forstaaelse med Tyskland. Vi mener, at det er af overordentlig stor Betydning, at vi har en god Forstaaelse med denne vor sydlige store Nabo, men der maa selvfølgelig være et Grundlag, hvorpaa en saadan Forstaaelse kan naas, og jeg haaber, at dette Grundlag er skabt gennem den Afgørelse af Grænespørgsmaalet, som blev truffet, og hvorved vi jo fra vor Side bestemt afviste at tage andet end det, der selv vilde. Vi tog kun den Del af Slesvig tilbage, hvor en overvejende Del af Befolkningen ønskede det, og paa det Grundlag mener vi, at en fremtidig Forstaaelse med Tyskland er mulig. Men den kunde selvfølgelig ikke være mulig paa det Grundlag, som det ærede Medlem Hr. Schmidt var Talsmand for, da han som Grundlag for Forstaaelsen

forlangte, at vi skulde give Afkald paa Selvbestemmelsesretten. Det ærede Medlem modsatte sig nemlig paa det kraftigste enhver Afstaaelse. Ydermere erklærede det ærede Medlem, at hvis Tyskland ikke kunde undgaa at afstaa noget, saa maatte man kræve to Trediedeles Majoritet. Paa det Grundlag kunde selvfølgelig en Forstaaelse ikke finde Sted, og det, at det ærede Medlem stillede saadanne Krav, viser ogsaa, at det er det ærede Medlem — og ikke os —, der som Baggrund for sin Politik har Magten og ikke Retten, thi paa et Retsgrundlag kunde man ikke komme og stille Krav om en saa ulige Ret for de to Nationer, selv om den ene er betydelig større end den anden. Og endnu den Dag i Dag synes det ikke, som om det er det ærede Medlem Hr. Schmidt meget om at gøre at skabe et godt Forhold mellem de to Nationer. Naar vi ser paa den Holdning, det danske Mindretal tager Syd for Grænsen, og det Standpunkt, som det ærede Medlem Hr. Schmidt indtager paa det tyske Mindretals Vegne her til Lands, er der en ganske iøjnefaldende Forskel. Det danske Mindretal Syd for Grænsen har erklæret saa tydeligt, at det ikke kunde misforstaaes, gennem sine Repræsentanter, at dets Formaal var ikke nogen Ændring af Grænsen. Men det ærede Medlem Hr. Schmidt sagde endnu for et Par Dage siden i sin Tale her: Cornelius Petersen har krævet Kongeaa-Grænsen igen, ganske vist kun som administrativ Grænse, men jeg er jo ogsaa her, jeg kræver en Revision af Grænsen! Det er derfor givet, at den Politik, som det ærede Medlem Hr. Schmidt fører, i Loyalitet overfor det Land, han tilhører, staar langt tilbage for den Politik, som det danske Mindretal Syd for Grænsen fører. Og Grænespørgsmaalet er ikke det eneste Omraade, hvor det ærede Medlem endnu ikke kan anerkende Ligeberettigelsen. Jeg skal senere komme tilbage til et Par andre Ting, hvor det ærede Medlem aabenbart har den Mening, at der gælder een Ret for Tyskerne og en anden — ringere — Ret for Danskerne.

Jeg vil endnu knytte et Par Bemærkninger til det, jeg sagde før. Det ærede Medlem sagde i sin Tale, at fordi vi havde set paa Spørgsmaalet som et Magtspørgsmaal, spurgte man sig selv ængsteligt herhjemme, om det var muligt i Længden at holde Tyskland nede i Afmagt, og, sagde det ærede Medlem, nu beroligede man sig med, at Tyskland var bundet gennem sin Indtræden i Folkenes Forbund. Disse Paastande maa ganske bestemt tilbagevises. De allerfleste af os herhjemme og i